

21 лютого — Міжнародний день рідної мови

Молитва за рідну мову

*Боже, Отче милостивий,
Ти нам дав ту мову красну,
Поміж мовами найкращу,
Нашу рідну, нашу власну.*

*Тою мовою співала
Нам, маленьким, наша мати,
Тою мовою навчала
Тебе, Боже, прославляти.*

*Тою мовою ми можемо
Величатись перед світом,
Бо між мовами ця мова-
Мов троянда поміж цвітом.*

*Хоч би й хто напастував нас,
Хоч би й хто посмів грозити,-
Дай нам силу, дай відвагу
Рідну мову боронити.*

*Поможи, Небес Владико,
Хай буде по Твоїй волі,
Щоб та мова гомоніла
Вільно: в хаті, церкві, в школі.*

*Дай діждати пошанівку
Рідного святого слова,
Щоб цвіла на славу Божу
Наша українська мова!*

Юрко Шкрумеляк

Мово рідна, слово рідне...*Ася Менета*

Мово моя материнська,
Квіти в душі й на устах.
Ти - мій рушник український,
Ти - моя доля, мій шлях.
(І. Чернецький)

Народ, держава, мова - це поняття нероздільні. Без мови немає народу, і, навпаки, без народу не існує мови. Наша рідна українська мова - це мова Тараса Шевченка й Івана Франка, Лесі Українки й Михайла Коцюбинського, Олесь Гончара і Ліни Костенко... Наша гордість і наша краса - материнська мова, яка тихо лунає над нашою колискою з перших днів життя. Увесь світ визнає милозвучність, високі зображувальні можливості, багатющу лексику нашої мови.

Мова нам рідна, як мама і тато, як та земля, на якій ми зростаємо. Бо це мова, яку ми всі чуємо змалку, якою ми промовили перші слова. Ця мова зрозуміла і рідна всім нам. Бо без мови немає народу. І так само, як у кожної людини є одна мама, так і мова рідна лише одна. Людина може знати дві, три і більше мов, але рідною залишається материнська мова. Рідна мова... І чується лагідний, теплий голос матері, яким вона будить нас уранці. Хіба ще хтось вміє промовляти такі слова, як наші українські мами? Адже цілий світ визначає, що українська мова — чудова, мелодійна, багата.

Сила Слова нескінченна, невичерпна, могутня. Воно може просвітити, вилікувати, зробити людину щасливою, заспокоїти, подарувати надію й віру, а може й принизити, знеславити і навіть убити. Словом треба користуватися по-розумному, розважливо, обережно, щоб залишалося воно завжди безцінним скарбом, без якого ми станемо жебраками, "Іванами, що не знають свого роду й родоводу". Хочеться сказати словами одного з українських поетів:

Плакайте мову - Гімн величний,
Найтонші порухи душі,
І символи життя одвічні:
Прозова сповідь і вірші.

Нашому поколінню треба плекати кожне слово рідної мови, передане нам у спадок від наших предків. Нам треба вивчати, розвивати, берегти свою мову, бо без неї народ перестає бути самостійним, незалежним і багатим.

Випускаючий редактор: Тенета А. (7 клас).

Вчитель: Смердова М. О.